

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний педагогічний університет
імені А. С. Макаренка

Літературна студентська творчість для дітей

Хрестоматія

Суми 2021

Рекомендовано до друку вченою радою факультету іноземної та слов'янської філології Сумського державного педагогічного університету імені А. С. Макаренка
(протокол № 5 від 24 листопада 2020 р.)

Упорядник: кандидат філологічних наук, доцент **Н. І. Кириленко**

Рецензенти: доктор педагогічних наук, професор **О.М. Семенов**;
кандидат філологічних наук, доцент **В. М. Владимірова**

Літературна студентська творчість для дітей : хрестоматія / [упорядн. Н. І. Кириленко]. – Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2021. – 76 с.

У збірнику вміщено результати виконання творчих завдань студентів факультету іноземної та слов'янської філології, отримані під час вивчення курсу «Дитяча література» та обласного творчого конкурсу «Студліт». Вони представлені акровіршами, колисковими і казками, які допоможуть дітям пізнати рідну мову, українську культуру та всебічно розвиватися.

Для дітей дошкільного та шкільного віку, батьків, учителів, а також для тих, хто цікавиться рідним словом.

Передмова

Дитяча література відіграє важливу роль для формування читацької компетенції дітей. І при цьому дуже важливо, які саме твори ввійдуть до кола дитячого читання. З давніх-давен український фольклор був важливим фактором морально-етичного виховання підростаючого покоління. Тож народна творчість і стала джерельною базою для написання студентами малих літературних жанрів для дітей.

Книга-хрестоматія «Літературна студентська творчість для дітей» стала результатом виконання творчих завдань із курсу «Дитяча література» та обласного творчого конкурсу «Студліт».

Маємо надію, що ці студентські твори (акровірші, казки, колискові) стануть частиною літературної творчості Сумщини, розкриють перед молодшими читачами дивовижний світ казки, ніжність колискової, дотепність акровіршів, допоможуть досконало оволодівати рідним словом, нести гуманістичні ідеали добра, краси, любові у світ.

Книга адресована дітям дошкільного та шкільного віку, батькам, учителям та усім, хто цікавиться рідним словом.

Надія Кириленко

Ақровірші

Веснянка

Велика радість полонила світ –
Елегію співає весна-чарівниця.
Своїми чарами творить дивоцвіт,
Нам несе тепло й кохання квіткова цариця.
Ясними зорями небо прикрашає,
На радість всім хто любить і колись любив.
Казковою мелодією всіх нас спокушає,
Аби знайшов знов щастя кожен, що колись його згубив!

Єлизавета Літвінова

Кохання

Кожен день і кожную ніч,
Образом твоїм пронизані казковим,
Хочу я розповісти, що відчуває серце,
Адже струмом вдарив ти мене,
Ніби сонце в спеку,
Ніби в серці Купідон,
Я к тепер без тебе.

Прядко Марія

Навчання

Настав той важкий час,
А так не хочеться часами.
В різні куточки розвів він нас
Чи то дорогами, чи то лісами.
А так хотілось би побавитись, пограти,
Назад зайти у дружній клас.
Настав той важкий час
Я і лиш я буду дорогу собі обирати.

Комарнюк Антоніна

Мама

Маля голубить, опікає,
А лиш коли воно дрімає,
Мов ангел-охоронець на землі,
А доня бачить світлі сни.

Княжницька Катерина

Сонечко

Світить всім довкола ясно,
Очі мружить дітвора.
Наче птиця-жар прекрасне,
Ей! Гукає до двора.
Чом же ти таке гаряче?
Криєш все живе теплом.
О зоре, б'єм тобі чолом!

Дитинство

Дитята грають у садочку,
Ивину гойдають вітри,
Та сонечко зігріє і намалює посмішку,
(И)Іскристу й щиру у малої дітвори.
На думці в них лиш ігри та забави,
Сумних думок вони не мали взагалі,
Такі вони щасливі та безтурботно милі,
Вишукують нових пригод та див.
О, насолоджуйтесь, малі, цим часом золотим.

Грицай Єлизавета

Собака

Сів на цепі і сидить,
Оглядає і гирчить.
Бабусенька його любить,
А він по двору ходить.
Коло хати бігає,
А вночі спочиває.

Герасимець Тетяна

Посмішка

Посміхнись - і день твій кращим стане!

Обабіч тебе лиш краса:

Сонце світить - поганий настрій тане,

Марево зникає, усміхаються небеса.

І знову так хочеш жити,

Швидкий і енергійний сьогодні ти.

Кожен ,хто посміхається, вміє любити,

Адже з посмішкою можна щастя знайти.

Бережний Назар

Добро

Дуже маму я люблю,

Обожнюю тата,

Братика свого не б'ю

Разом нас багато!

Отака у нас сім'я – мама, тато, брат і я!

Мозгова Аліна

Література

Літа її припали на цензуру

І часом не минали й диктатуру

Та тільки вистояло наше слово

Еге ж, протистояти будемо обов'язково

Раніше Малоросія, тепер Україна

А завтра буде тільки рідна Україна
Ти мусиш зберегти наше писемство
Уважно знов не втрапити у цю неволю
Рятуй її, цінуй її, як перше джерело
А, може, в книзі все наше їство?

Шумило Катерина

Кохання

Кожний відчуває, це всевладне чуття...
Осяйне, безмежне до кінця життя й між нами...
Хімія почуттів, проходить в цю мить,
Алея. Вечір. Ліхтарі. Ми пара...
Ніби вогонь у наших серці легенько камертонить.
Нас від ревнощів та радості п'янить.
Я, ти – і те, що лагідно тривожить...

Губар Анна

Україна

Уміла завжди вистояти ти,
Коли принижували і вбивали.
Розіп'яли тебе кати ,
А ти воскресла й розцвітала.
Її не можна зневажати,
Наша любов – найкраща плата.
А нам потрібно гордість мати.

Мама

Моя найкраща в цілїм світі!
А як тебе всі люблять діти!
Молюсь за тебе повсякчас...
А ти завжди будь біля нас.

Іванько Альона

Література

Лічилки ми сьогодні склали,
І вірші вночі писали,
Так складали ми вірші
Ерудитні та нові,
Риторично з'ясували
А тоді їх зачитали
Тобі, мені і всім сказали
У нас вірші цікаві вийшли
Радісно ми їх читали
А також похвалу вручали.

Близнюк Тетяна

Сова

Світла денного вона не любить,
Очі має великі, а дзьоб гачком.
Вночі вона виходить на охоту,
А вдень спить і танком не збудить.

Бутенко Аліна

Сонях

Сонячний такий
Ох, який золотий
Нам добряче видко
Як чорніє вічко
Хитре, як лисичка.

Баранова Юлія

Небесна сотня

Не думали вони за себе, лиш за рідну неньку
Ехом клич лунав,
Боятися вони не вміли, не відчували страху
Егоїст лише зважав...
Стояли за свободу, до кінця,
На смерть ішли герої

А повернутися додому так і не змогли...
Свої життя за нас поклали,
От тільки сподіваюсь не дарма...
Так хочу закричати, ні, не дарма, не підведемо вас ми,
Не дарма душу й тіло ви за нас віддали
Я знаю це і вірю в справедливість.

Бутенко Анастасія

Україна

У кожної людини є одна,
Краса її як боговгодне світло -
Розквітла і небесно-осяйна,
Ангеликами співана в молитві.
Її любити кожну хвилину,
На неї не погордуй почуття
А пам'ятай що то твоя країна

Гаврильченко Ганна

Ластівка

Люта зима втікає
А сонечко все більш та й більш пригріває
Сніжок злякавшись наруги
Тече кудись, шукає хуги

Із далеку летить, така вільна
Вертає на свій дім, рідній
Красне сонце її вітає
А чистий степ до себе в обійми приймає.

Єдалова Тетяна

Щастя

Щодо духу я біжу додому,
А там сестричка йде з садка.
Стрічки в косичках вітер розвіва,
Така гарненька, мила, рідна,
Як сонечко, що з хмарки вигляда.

Жибик Анна

Хліб

Хоч не дорого він коштує
Лише з ним смакує все
І тому нам варто визнати
Багатством нашим він є!

Іванова Лілія

Квітка

Красива і ніжна
Весною розквітла
І пелюстки до сонця свої простягла.
Такою гарненькою вона була,
Коли на клумбі тільки розквітла,
А ніжність свою по всім роздала.

Кривошея Вікторія

Незалежність

Наша мова солов'їна,
Ехом відізветься в небі.
Золотаві верховини
Аж блистять у нашім гербі.
Лазурово-синє море,
Ех які твої кольОри!..
Жито в'ється яснозоре
На угрітім сонцем полі.
І всміхнеться Київ-батько
Синьо-жовтими стрічками
Так завжди буде між нами
Ь

Семенцова Ірина

Ластівка

Літає влітку так привітно,
А на зимівлю в теплий край.
Співає всім вона чарівно
Та тільки ти не забувай!
І в день негожий придивися,
Вона все вказує на дощ -
Коли літає дуже низько.
А потім змокне наче хлющ!

Таран Руслана

Колискові

Засинай дитятко, спи моє маленьке,
Хай тобі присниться зайчик із гостинцем.
Я буду співати лагідно й тихенько,
Вже й голубка склала свої сірі крильця.

Не лякайся вовка-братця, не лякайся тіні,
Зірочки на небі будуть сяяти тобі.
Спи моє дитятко, як Ісус малий на сні,
Ніч на дворі ясна, затихли голоси.

Закривай свої дрібненькі, сині оченята,
Поринай в казковий, дивовижний світ.
Буду я колисочку твою колисати,
Ти іще ж дитятко, мало тобі літ...

Спи солодким сном, ти моє серденько,
Вітер-розбишака не сполоха дивних сновидіть,
Я з тобою поряд, матінка близенько,
Поринай, ведмедик, у чудесну височінь.

Єлизавета Літвінова

Миле моє янголятко,
Прийшла вже ніч темнесенька.
Обійму тебе ніжнесенько,
Пісню заспіваю тихесенько :
Люлі-люлі, малесенький,
Спи, мій ріднесенький.
Люлі-люлі а-а-а-а
Спатки вже пора.
Полягали спати казочки,
Сонечко і хмарки, й зірочки,
Скоріш заплещуй сонні оченятка,
Засинай, синочку, треба вже спатки.

Губар Анна

Спи моє дитятко,
Спи моє малятко,
Нехай сняться тобі сні
Гарні, радісні, ясні.
Спи малятко,
Спи моє дитятко,
Хай насняться добрі сні,
Щоб не пробудили цвіркуни.
Вкрию, щоб було теплесенько,
Обійму ніжнесенько,
Поцілую тебе в щічку,
Погашу я на ніч свічку.

Прядко Марія

Ніч дарує час для мрії,
Лиш заплющуй очі,
Зорі падають в долоні,
Ти тримай їх по сильніш,
І пірнай у світ казок,
В кольорові сні,
Моє любе ангелятко,
Спи, спи, спи...

Прядко Марія

Сонце заходить за край,

В ліжко скоріше лягай,
Не видно нічого в віконце,
Лягло спати і сонце.
Погасли в будинках огні,
Залишились лиш ми одні,
Ти також заплющуй очі,
Залишилось трішки до ночі.
Під ковдру скоріше лягай
І барвисті сни зустрічай.
Там небо, хмари, веселка,
Всезнаючі чарівні люстерка,
Тебе лиш ждуть всі вони,
Добраніч, кохання...засни

Комарнюк Антоніна

Спи моя дитинонька,
Нехай пройде не одна хвилинонька!
Нехай сниться білий котик,
Щоб не болів животик.
Нехай сниться сонечко,
Щоб ти посміхалась у віконечко.
Нехай сниться мама й тато,
А шастя буде багато-багато!

Княгницька Катерина

Зіроньки сяють
І сон наганяють,
Усі потомились
І спатки лягають.
Дівчатка,
Хлоп'ятка,
Дрімає вся хатка.
Засина дитинка,
Зорі-намистинки.

Коцаревська Дар'я

Ой люлі, люлі
Дитятко заснуло.
Ой люлі, люлі
Спи солодко, рідненьке.
Пішла матуся
За тебе просити:
Щоб щастя мало,
Здоров'я не однімало,
Щоб завжди посмішка була.
Ой люлі, люлі
Щоб дитятко спало
Нічого не турбувало.

Грицай Єлизавета

Гей, гей спи маля,
Щоб приснилась тобі я,
Щоб приснився батько.
Спи собі, малятко,
Тихесенько наспіваю,
Як гуляли ми в гаю,
Як ходили і бродили,
І як дятла ми зустріли.
Швиденько засинай,
Гей, гей спи маля.

Герасимець Тетяна

Ой, люлюлі, люлі!
Прилетіти гулі,
Стали танцювати,
Пісеньку співати.
Ой, люлюлі!
Полетим на небо,
Вирвемо по зірці,
Під подушку покладемо
Кожній ми дитинці.
Ой, люлюлі, люлі!
А три зіроньки Маринці,

А три зіроньки Іринці,
А три зіроньки Назару,
І одну зірку мамі!
Ой, люлюлі, люлі,
Прилетіли гулі,
Стали танцювати,
Пісеньку співати.
Ой, люлюлі!

Бережний Назар

Ой ходить сон коло Іванка
Та й питається у нього:
-Чи вже будем спатоньки лягати,
Оченьтка наші любі закривати?
Ой, чи будем же ми спати,
Та котяток присипати?
Буде спати вся наша хатина,
Засне наша рідная родина.
Будемо ми спатоньки лягати
Та Іванка присипати!
Вже, дитино, замовкай,
Люлі-люлі, люлі-люлі.
Спи, дитино, засинай,
Люлі-люлі, люлі-люлі.

Шумило Катерина

Думки за вечір кудись ці далечі
Підуть у гай писати, деревця рахувати
Думки за вечір кудись ці далечі
Вже час йти спати, і мії розглядати
Думку шукаю, в своєму ріднім краю
Казку малюю, і новий день віщую
Спи моя доню, малюю тобі долю
Мрія вітає, в колисоньку вкладає.
Котик муркоче, він також спати хоче
Пісню співаю, негоду проганяю
Спи, моя доню, малюю тобі долю
Вечір вітає, з тобою засинає.

Дудченко Аліна

Спить коточок коло хатки,
Сон приходить до дитятки.
Ніч тихенько вже підкралась,
Котенятко вже награлось.
Гойда- гойда, немовлятко,
Спи спокійно, янголятко.
Вже спить тихенько пташенятко
І малесеньке дитятко.
Тож оченятка закривай
І Дрімоту зустрічай.

Доню, доню, донечко,
Уже заходить сонечко,
Тож віченьки свої ти закривай
І швиденько спать лягай,
Хай тобі насняться сні,
Усі веселі, не сумні
І велике слоненятко
І маленьке мишенятко,
І пухнастий білий котик,
І в болоті бегемотик!
Баю, баю баю бай,
Спи маленька, засинай.

Іванько Альона

А у нашій хаті є мала дитина,
Є мала дитина в колисочці мила,
Донечка маленька, щочки розовеньки,
Спи моє дитятко, баю-баю-баю.
Ходить сон біля вікон, у вікно зазирає
Спи моє дитятко баю-баю-баю,
Місяць сріблоокий вічка закриває,
Зорі ясноокі щастячка бажають,
Спи моє дитятко, баю-баю,баю.

Спи моя радість,спи
Пізня вже годинка,
Чом не спиш,дитинко
Тут твоя матуся,
За тебе помолюся,
Годі пустувати
Треба засипати,
Спи моє хлоп'ятко, малесеньке дитятко, ніжне янголятко.

Близнюк Тетяна

Ой люлі, люлі, спатки, закрий свої оченятка
дитятко моє, люлі, пробив вже час,- лягай, спи
Очі закривай, і засинай...
Нехай прийдуть до тебе в сні яскраві, радужні світи
І будеш щасливий ти там, побачиш море й океан,
А ще побачиш ти лісок, чарівні гори і струмок, що приведуть тебе
туди,
куди захочеш саме ти....
Ой, люлі, тебе обнімаю, до серця ніжно пригортаю,
Ти спи міцненько дитя моє, бо знай кохаю я тебе...
А місяць срібнолиций, зійшов до зіроньок своїх
І дивляться вони за тим, щоб солодко спалось тобі...

Бутенко Аліна

Спи мій малесенький
Спи мій гарнесенький
Хай тобі сняться у сні:
Рожеві квіточки
Маленькі діточки
І материнські пісні
Ти ж мій малесенький
Ти ж мій гарнесенький
Вічка свої закривай
Сон біля тебе тихо літатиме
Ти його лиш упіймай

Баранова Юлія

Люленьки люлі, кохана дитинонько,
Прилетіть гулі у нашу хатиноньку,
Сядьте укупі і крильця складіть,
Най моя крихітка спить.
Ой, колишайте на крилах дитиноньку,
Ой, повідайте про світлу годининоньку,
Казочку їй туркотіть.
Най моя крихітка спить.
Люленьки-люлі, маленьке сонечко,
Сон і дрімота у твоїм віконечку,
Котик собі муркотить -

Най наша крихітка спить.

Гаврильченко Ганна

Пізненько уже на дворі
Ніченька вже спить
Лоскоче сон діброву
Та піч ледь-ледь шкварчить
Дрімає ліс дрімучий
Та булькає ставок
Та й ти моє моє любеньке
Скидай свій козушок
Лягай дитя маленьке
Вкривайся та сопи
Люлі, люлі – зірки сяють
Давай скоріше спи.

Єдалова Тетяна

Нічка в лісі наступила,
Все стемніло, ніч покрила.
Лиска спить, зайчисько спить
І коточок дома спить.
Тільки ти, маля моє,
Все агукаєш мене.
Спи малятко, спи синок
На добрий ранок, на деньок.

Нехай соник налягає,
Зайчик казочку читає.
Про сову, що в ніч літає,
Хай не спить, вона літа
Бо вже виспалась вона.
А ти спи, синочок мій,
Потрапляй в країну мрій.

Жибик Анна

Спи,засни моє малятко
Промінь сонця згас,
Сіє нічка-чарівничка
Зіроньки для нас.
Ти заплющуй оченята,
Сонечко моє
Той,хто рано спати ляже,
В казку мрій пливе.
Вже поснули всі гусята,
Курочки сопуть,
І тобі в затишній хаті
Треба вже заснуть.
Ти засни, моє дитятко
Фея сну прийшла,
Щоб піти в чарівну казку
Сон нам привела.

Темна нічка уже прийшла
І навколо все в свої обійми взяла.
Ти закрій оченята свої,
Нехай сняться тобі сни добрії.
Нехай сниться тобі медвежа,
Яке ніжно тебе обійма.
Яке пісеньку добру співа,
І тихенько тебе забавля.
Потомилися за день лисички,
Що тихенько лежать у кутку.
Навіть ляльки і ті вже поснули
Всі смирененько лежать у гуртку.
Я так ніжно тебе обійму
Й до серденька свого пригорну.
Ти закрій оченята свої,
Й переглянь найдобрішії сни.

Кривошея Вікторія

Люлі-люлі-люлі
Налетіли гулі
Стали воркотати
Доню колисати
А-а-а-а, а-а-а-а.

Спи, моя рідненька,
Донечка маленька,
Пісню заспіваю-
Долю набажаю.
А-а-а-а, а-а-а-а.
Будеш ти щаслива,
Все життя мрійлива,
Будеш працювати-
Щастячко справляти.
А-а-а-а, а-а-а-а.
Спи, моя дитинко,
Ніжна пелюстинко,
Голуби стихають,
Крильцями вкривають.
А-а-а-а, а-а-а-а.

Семенцова Ірина

Ой люлі-люлі, баю-бай,
Спи мій милий, засинай.
Вже посходили зірки, у вікно глядять вони!
Місяць-батечко не спить,
Сон твій друже сторожить!
Щоб ти дуже міцно спав,
Та щоб силочки набрав.
Люлі- люлі, баю-бай, спи мій милий, засинай.

Таран Руслана

Настала тиха година,
Прийшов котик до сина
Та й почав колихати -
Дрімоту закликати,
Люлі-люлі, спи, маленький,
Щоб був ти здоровенький,
Люлі-люлі, спи, малятко,
Я цілую свого хлоп'ятка,
Тут і сон у човнику приплив,
Сяйво місячне розлив...

Федоренко Анна

КАЗКИ

Країна мрійників

Було колись на нашій планеті місце – чисте, недоторкане, безмежно красиве. Тут росли мільйони різнобарвних квітів: ніжно-рожевих, фіолетово-блакитних, вогняно-червоних, які дурманили своїм п'яним медовим ароматом. Розрослися тут і дерева з віковичними кронами, гілочки яких ніколи не ламали людські руки. Вони заворожуюче шелестіли своїм листям і разом із дзюрчанням прозорої ріки, співом екзотичних пташок, незрозумілою нам мовою тварин, дзижчанням комах творили мелодію цього чистого чудесного краю

Крім звірів, птахів і комах на цій дивній землі жили істоти, які були схожі на людей і називалися «мрійниками». Вони мали крила, як у метеликів, блакитно-зелені очі, у жінок було густе, шовковисте, довге до п'ят волосся, маленьки, витончені руки і ноги, а у чоловіків були широкі плечі, вони мали велику силу, але користувалися нею лише в благих намірах, не завдаючи шкоди своїм меншим сусідам та рослинному світу. Вони носили одяг із природних тканих, були прикрашені квітами, які зривав вітер, а не мрійники, носили намиста із шишок та горіхів, харчувалися лише достиглими плодами, які росли на деревах і кущах, ніколи не вбивали тварин, лікували їх при необхідності і навіть виходжували маленьких зозулят, яких покинула пташина мати.

Всі тварини, мрійники, птахи, і комахи жили тут дружньою родиною, спокійно проводили свої розмірені дні серед буйно квітучих дерев та оксамитової зелені.

Як ось одного сонячного ранку, із-за гори, яка називалася Білокригою, бо була вся покрита снігом і льодом, а за її межами знаходився світ злих, жадібних людей, на прекрасну землю миру і гармонії спустилося троє братів. Вони були кремезними, майже під три метри зростом, одягнені в шкури диких звірів, носили намиста і браслети із зубів та кісток.

Своїми ж першими грубими кроками вони витоптали цілу галявину зеленої травички, знищили декілька десятків мурашок, цвіркунів, хробачків та інших дрібних безневинних істот.

Звісно брати були приголомшені красою цього місця. У їхньому світі все було інакше: повітря було важким, пахло димом і сирістю, тумани прикривали землю роками, сонця вони не бачили з дитинства, а дерева і рослини мали тьмяний бурий колір, на них ніколи не з'являлися квіти, а з тварин були лише злі вовки, ведмеді, хитрі лисиці, та й вони намагалися не з'являтися на очі людям, бо одразу ж ставали для них ціллю, здобиччю.

І ось, ці високі чолов'яги стояли на галявині в оточені чудесної природи, не замислюючись над тим, що це не їх місце, що вони своєю присутністю порушують гармонію добра і злагоди. Вони пустили свої чорні тіні, затулили сонце і в цьому прекрасному куточку настала ніч, без зірок і братика-місяця. Це була темна, холодна, ворожа ніч для мешканців цього казкового краю.

Мрійники одразу зрозуміли, що це прийшли на їхню землю мешканці землі, яка знаходилася за горою Білокригою. Вони давно знали про них і пам'ятали ті страшні легенди, які розповідали їм прадіди. Тож чарівні люди одразу знали – нічого доброго цей прихід не віщував.

Троє кремезних братів вирішили ж, що ця гарна, мальовнича земля повинна стати їхньою, вони збудують тут житла, поселять своїх родичів, адже тут є все: і просторі долини, і багато їжі, і чиста, джерельна вода, а найголовніше тут вони вперше побачили сонце. Тож чолов'яги почали блукати землями прекрасної країни мрійників, аж поки не зустріли самих її мешканців.

Двоє абсолютно різних світів один на одного вороже, насторожено. Тут брати зрозуміли, що ця земля уже належить іншому народу, але їхніх планів це ніяк не могло змінити. Вони звикли отримувати все, що хотіли, звикли забирати чуже, руйнувати, грабувати, піклуючись лише про себе. Тому троє братів із темної землі одразу дали зрозуміти – вони не відступляться, вони будуть битися, якщо буде супротив і отримають бажане.

Мрійники, які звикли до миру і спокою були наполохані і налякані, вони вперше побачили найстрашнішу загрозу для їхнього народу і землі. Але вони дуже любили це чарівне місце, оберігали його. Це був їхній дім і вони не хотіли поступатися цим егоїстичним чоловікам, вони не хотіли, щоб ці грізні зруйнували цю красу, перетворивши сяючу, чисту, квітучу країну на холодний, темний морок. Тож мрійники прийняли цей виклик і вирішили робити все можливе, щоб зберегти свою домівку. Вони будуть боротися до останнього!

Так обидві ворожі сторони почали збирати армію. Троє братів закричали так сильно, що луна скликала всіх мешканців темної землі. Вони були обвішані купою залізних обладунків, в руках тримали гострі мечі, списи і луки, наготували факели, щоб спалити домівки мрійників.

Ті, в свою чергу, теж дарма не гаяли часу. Вони залучилися підтримкою звірів, яких зібралося декілька тисяч і мрійники зрівнялися у кількості зі своїм ворогом. Але вони не мали зброї, тому що були мирним народом, в серці якого жило лише добро і любов до рідної землі. Та як говорилося раніше, мрійники не були звичайними

людьми. Вони володіли магією, були єдиним цілим із силами природи, бо бережно відносилися до неї, а тому уміли володіти її стихіями: вогнем, водою, вітром і землею. І саме це було їхньою зброєю.

Наступного дня почалася боротьба. Першими в наступ пішли темні люди. Вони цілою навалою помчалися на мрійників, здійснювали бурі із пилі, їхні крики чув весь світ. Чарівні люди ж не відступали і почали оборонятися. Вони уміло ухилялися від ударів залізних мечів, списів, стріл, бо могли злетіти високо до неба і звідти за допомогою стихій давати відсіч.

На одних вони насували силу вітру і їх кружляло, вертіло у вирі торнадо, підіймало на небачену височінь, а потім викидало далеко за межі чарівної землі. Іншим довелося зіткнутися із стихією води. Мрійники просили річку розбушуватися і своїми хвилями, які були вищими за Білокригу, покрити ворогів і назавжди сховати у своїх глибинах. Довелося злим людям поборотися і з силою землі, що теж для них було безуспішним. Вони навіть не могли підійти до мрійників щоб вдарити в них мечем, тому що під їхніми ногами земля або починала тріскатись і вони падали в провалля, або ставала болотистою і ворожі люди просто грузли в багнюці з голови до ніг. За допомогою сили вогню, мрійники атакували своїх ворогів блискавкою і ті перетворювались на суцільний попіл і розвіювались вітром.

Таким чином мешканці чарівної країни перемогли темні сили і на ній знову засяяло сонечко. Вони відстояли свою рідну землю, яка допомагала їм в цьому. А злий народ отримав по заслугі за те, що зазіхнув на чуже, розплатився за свою жадібність, егоїстичність та

злість. Мрійники довго святкували цю історичну для їхнього народу перемогу і ще більше почали цінувати свою чарівну країну миру, злагоди і доброти.

Єлизавета Літвінова

Дарунок Всесвіту

У невеличкому містечку Верес, мешкала дівчинка на ім'я Марусинка. Вона була з великим серцем, доброю душею, любила співати, а найбільше її захоплення – малювати, але вона не вміла. Через це з неї почали насміхатися з помилок друзі, однолітки, знайомі, але вона не втрачала надію, що все-таки стане найвідомішою художницею.

Одного разу, Марусинка, проходячи повз новобудови, звернула увагу на оголошення про набір у дитячу художню школу «Веселі рученята», куди невдовзі записалася на заняття. На першій зустрічі зі вчителями художньої школи, дівчинка була сором'язливою.

- Марусинко, що тобі найбільше до вподоби малювати? – запитала Людмила Іванівна.

- Небо, зорі та космос, адже саме кольори, які відтворені у них, надихають мене, ще більше закохуватися у художню творчість, - відповіла Марусинка.

- Дивовижно... Я вважаю в тебе все вийде, ми тобі допоможемо в цьому! – підбадьоривши, промовила Людмила Іванівна.

Минув рік. Незабаром Марусинка – відома художниця на весь світ, завдяки допомозі вчителів, свого прагнення до мети. Інколи Інколи

люди називали дівчинку «Дарунок Всесвіту», бо саме вона мала такі великі здібності малювати, навіть, яких не мали великі художники, щось неабияке дивовижне. Друзі, які насміхалися, зрозуміли свою провину перед Марусиною, навіть й самі захопились художньою творчістю.

Губар Анна

Я розповім вам дивовижну історію про бажання бути не підкореним і силу волі. Вже 3-й рік поспіль під чистим и безхмарним небом, кидаючи тінь на безкрає поле, пролітав кращий друг нашого героя Орел. За тінню якого полюбляв бігати непосида і мрійник жеребець під ім'ям «Блискавка». Головною мрією якого було і є летіти під блакитним небом. Безкінечну кількість разів він вже намагався дотягнутися до нього, але жодного разу йому ще не вдалося це зробити...

Одного разу після свого, як звичай енергійного і повного пригод дня, він повернувся до свого стада яке вже готувалося відпочивати. Блискавка підійшов до своєї матері і міцно притиснув свою голову до її голови. Повернувши голову Блискавка помітив, що в далечині відбувається щось для нього невідоме, він цього раніше ніколи не бачив. Це був дим від костра. Жеребець одразу зацікавився цим і загорівся бажанням дізнатися, що ж там таке відбувається. Він подивився на матір такими очима в яких палала юність и жага пригод. Материнське відчуття підказувало, що Блискавці краще туди не йти,

але проти цих вже палаючих неймовірним вогнем очей, вона нічого не могла зробити. Блискавка не вагаючись ні секунди, з неймовірною швидкістю, поскакав на зустріч вітрам пригод. Біля вогнища спало три підозрілих чоловіки, поруч з ними прив'язані до дерева стояли три чорних коня. Але для нашого героя вони здалися дивними, він не міг зрозуміти, що за чоловіки і чому на конях сідла, а в зубах вуздечка. Але саме дивне для нього було чому у них на боці якийсь малюнок. Цей малюнок був міткою якою позначали і ламали волю жеребцям бандити. Блискавка вирішив підійти ближче, але він був не уважний и ненароком зачепив одного з бандитів, він прокинувся і помітив жеребця , який ходив біля них. Він розбудив інших , руки бандитів одразу потягнулися до мушкетів, і під дикі крики вони почали ловити Блискавку, але він продемонстрував дивовижну спритність і швидкість. Почалась погоня за диким жеребцем. Блискавка скакав в сторону матері зі стадом, по дорозі демонструючи дивовижну швидкість і силу ,чим були здивовані навіть бандити ,які за своє життя бачили вже величезну кількість жеребців , але цей був просто дивовижний. За цією погонею спостерігав з гори друг нашого жеребця орел, Блискавка його побачив і промайнуло перед очима все його вільне і безхмарне життя. В цей момент на шию Блискавки накинута мотузка, яка ніби удав стиснула його шию і надзвичайно сильним ривком потягнула його в бік. Блискавка втратив рівновагу і впав, в цей самий момент накинута ще два удави які вже не давали змоги йому втекти. Він зрозумів в цей момент, що ні в якому разі не підкориться і обов'язково ще пробіжить разом зі своїм другом під

чистим небом. Блискавку притягнули в якесь місце де було дуже багато таких як він, це був табір бандитів. Одразу Блискавці намагалися закинути сідло на спину і зробити їздовим конем , але у нашого героя були інші плани, він одного за одним бандитів скидав з себе, п'ять, ні, усі десять бандитів потерпіли поразку в цій грі під назвою «я тебе осідлаю». Головний наказав прив'язати до стовпа і три дні не давати ні води , ні їжі. Блискавка вже на другий день був виснажений він спеки, на третій день він стояв лише за рахунок свого дикого і бойового характеру. Ближче к півдню головний наказав розв'язати жеребця і принести його сідло, зі словами «сей час я подченко себе этого строптивного жеребца». І почалась вирішальна битва для Блискавки, на кону стояла його воля і статус непідкореного .

Цей вусатий бандит сів і одразу почав бити залізною п'яткою на чоботі Блискавку в бік з диким криком, жеребець був виснажений , але все ж таки він не міг так просто скоритися , ця битва двох надзвичайно сильних характерів тривала аж до вечора, жоден не хотів здаватися ,але наступила вирішальна мить...вусатий чоловік підняв до гори руку і сказав «ну вот и всё» .Блискавка ледве стояв , голова була опущеною і дивилася на землю, він зібрав всі сили, що в нього залишилися і підняв гордо голову до неба, він не хотів приймати поразку. В цю саму мить над ним кружляв його приятель, ніби кажучи « ну ж бо, Блискавко , я чекаю тебе на волі» і ніби він зовсім не виснажений , ніби він не зморений голодом і спекою , Блискавка з неймовірною швидкістю гайнув від паркану до паркану вдаряючи вусатого, плигаючи і демонструючи всім навколо скільки в ньому же

залишилося вогню. Блискавка скинув головного бандита , який зовсім цього не очікував. Тиша, всі були шоковані , всі завмерли, боючись поворухнутися, двоє бійців дивилися один одному в очі, головний нарешті зрозумів. Тишу перервав його голос який сказав «Этот огонь в глазах мне не погасить, отпустите жеребца на волю». Ворота табору відчинилися, Блискавку одразу зустріло блакитне небо під яким кружляв Орел ніби каже «я знав, що ти впораєшся» . Швидше ніж вітер Блискавка разом зі своїм другом помчали додому, до матері яка його вже зачекалася...

Прядко Марія

Чарівний струмочок

У лісі було тихо, лиш де-не-де лунали звуки лісового господаря, дятла, який невтомно лікував дерева. Погода стояла сонячна, спекотна, тож кожен, хто проходив ліською стежкою звертав увагу на джерельце, яке так і манило своєю чистотою і прозорістю. Але була одна біда: ось-ось і струмок перестане текти, адже там лежав важкий камінь, котрий заважав йому, перекриваючи потік води.

Одного дня лісом проходили діти, котрі досліджували лісьве царство. Втолені, вони захотіли перепочити та підкріпитись. Недалеко від струмка була чудова галявина, тож не довго думавши, вирішили зупинитись саме там. Добре відпочивши, вирішили набрати води, адже попереду чекала важка дорога.Т а виконати задумане не вдалося- камінь зовсім перекрив потік.

-Ану, хлопці, давайте розчистимо струмок та й підемо далі, пора вже,-попросили дівчатка. Але юнаки не поспішали, мовляв їм було ліньки.

-Вам треба-ви й робіть, а нам і так нормально,-буркнули у відповідь Іван і Олег, а замість допомоги накидали ще камінців.-Ходіте вже!

Але Оленка й Іринка не залишили цю справу, а удвох відтягли камінь, розчистили все навкруги і джерельце почало буртувати як раніше.

-Дякую вам, любі дівчатка, я вдячний за вашу працю, довіки не забуду!-промовив задоволений струмочок. Подружки покланялись йому й пішли далі.

Наступного діти знову відправились у лісову подорож. Коли вони закінчували свою подорож ,раптом здійнялася буря, могутні дерева заревли своїми вітами, вітер панував і нахилив усе додолу. Діти не знали що робити, адже до дому було далеко ,тож вирішили знайти схованку у лісі. А ліс був не звичайний, а чарівний, тому діти загукали: «Лісу, Лісу, не скупися, де сховатись-поділися». І ледь чутно почулося: «Йдіть до Струмочку, він вам допоже». Усі послухалася й миттю прибігли до джерельця. Виявилося, що біля нього була невелика схованка, де можна було перечекати негоду.

Дівчатка спитались у Струмка: «Чи можна нам сховатись, негоду пережити?» На що він їм відповів: «Можна, але тільки вам, Оленко й Іринко, бо саме ви мені допомогли й врятували від загибелі, тож вам я й дам чарівні слова, промовивши які, двері відкриються.»

«А як же хлопці?»-запитали дівчатка,

«А їх я не хочу впускати, вони мені не допомогли, від мене відмовились, ще й камінням жбурляли!»

Після тих слів струмок вимовив 3 рази чарівні слова і перед ними з'явилася схованка, де дівчатка переждали зливу. Натомість хлопці залишились під дощем, промокли й захворіли. Довго вони лікувались та картали себе за те, що вчинили так недобре. Втім, це послугувало для них гарним уроком, як робити не варто, бо завжди треба думати не тільки про себе, а й про інших!

Княжницька Катерина

Сила мрії

Жив колись на світі чудовий кінь, і звали його Білогрив. Була в нього сліпучо-біла гладенька шерсть і така ж красива біла грива. Він любив бігати наввипередки з вітром на просторах соковито-зелених галявинах, смакувати свіжі трави, відпочивати в затінку. Та найбільше Білогриву подобалося спостерігати за пухкими хмаринками, які безтурботно пливли блакиттю неба. Як же йому хотілося дістати до них, мандрувати висотою разом з ними!

Білогрив, заколисаний мріями, заснув.

Наступного дня коник вирішив відвідати галявину з пурпуровою конюшиною, яку так любляв. Білогрив біг полями, долинами, лісками й натрапив на глибоку швидку річку. Його шлях пролягав саме через неї, але її було важко перетнути.

Білогрив згадав про хмаринки, якими милувався вчора. Якби він був таким же невагомим!

Коник урешті-решт спробував перетнути річку. Він розігнався й відштовхнувся від землі. У цей момент Білогрив відчув неймовірну легкість, він наче плив у повітрі!

Чудові крила несли його. А неспокійна річка залишилась далеко внизу.

Білогрив опустився на інший берег. Підійшовши до води, він розглядав величні крила, що мав за спиною.

Білий кінь, піднесений мріями, вилискував на сонці. Він потупцював на траві, а потім здійнявся в синє небо, до хмар.

Його заповітні бажання й надії стали впевненим вітром під крилами. Тепер він, красень пегас Білогрив, приходитиме до митців і допомагатиме їм дістатися висот так, як це вдалося йому.

Коцаревська Дар'я

Хитрий пухнастик

Жила в одному лісі родина: мама-Зайчиха, тато-Заєць і дітки-зайчатка – маленькі хлопчики й дівчатка. Сім'я була дуже дружня та роботяща. Щоранку татусь з малими зайчатами-синочками вирушали на пошуки їжі, а матуся з доньками займалися хатніми справами.

І їх життя, напевно, не знало б біди, якби не з'явилися у тому лісі злий Вовк із хитрою Лисицею. Помітили гарну, охайну хатинку,

побачили, хто в ній мешкає, і почали думати, як би їм швиденько впіймати здобич. Руда була винахідливою, тому запропонувала:

– Ходімо в поле, назбираємо капусти та моркви, потім залишимо біля домівки тих вухатих і почекаємо, доки вони кинуться до нашого «подаруночка»! А тоді, сірий, хапаймо простаків, скидаймо в мішок і мерщій додому!

– План просто геніальний, люба подружко, – промовив, облизуючись, голодний Вовк.

На світанку парочка ненаситних принесла заячі ласощі, розклала під віконечком, а самі заховалися в кущах. Чекати довелося недовго...

Пухнасті прокинулися й відчули знайомий аромат.

– Так смачно пахне! – з насолодою вдихав повітря Заєць.

– Сама не збагну, – здивувалася дружина.

Малі кинулися до віконця й побачили там справжній скарб! Чого тільки не було: й капуста, й морква, словом, все, що вони полюбляють.

– Татку! Матусю! Дивіться, які ласощі розкидані біля нашого будинку. Мерщій надвір!

А одне зайченя було дуже кмітливим і миттю збагнуло, що тут пастка! Пухнастик спробував переконати рідних, але де там! Ніхто навіть слухати не захотів. Усі вибігли на подвір'я і кинулися до їжі.

Лисиця з Вовком на це й розраховували. Переловили довговухих – і бувай!

Чує зайча, що якось тихо стало за вікном, немає радісних вигуків і метушні. Вийшов маленький на ганок – нікого немає! Заплакав бідолашний:

– Де мої рідненькі?

Цієї миті підлетіла Сорока, що, як завжди, все бачила.

– Послухай мене, Вуханчику, – заскрекотала пташка. – Сльозами горю не допоможеш! Вовку та Лисиці поталанило зловити твоїх родичів. Тепер поміркуй, як злодіїв обвести навколо пальця. Я ж допоможу їх знайти.

А тим часом хижаки готувалися до ситного обіду. Руда розпалювала піч, а сірий гострив ножі. Злодюги ковтали слинку, уявляючи, якої смакоти зараз наїдяться, аж раптом почули, що у віконце хтось стукає.

– Поглянь-но, кумасю, хто там завітав.

– Не повіриш, сірий, – радісно повідомила Лисиця. – До нас прийшло ще одне апетитне зайченятко!

– То чого ж стоїш?! Запроси гостя до хати! – зловтішно зареготав зубатий.

Хижаки вибігли надвір, навіть дверей не зачинили. А хитре зайчисько тільки на це й розраховувало! Як дало дьору, а Вовк із Лисицею кинулися наздоганяти. Та поки вони петляли лісом, зайці спокійно повернулися додому.

Невдовзі й малий розумник прибіг. Хоч і втомився сміливець, однак почувався справжнім героєм! Ото були веселощі! Навіть Сорока жваво витанцьовувала гопака на гілці.

А голодні й розлючені Лисиця та Вовк залишилися ні з чим.

Грицай Єлизавета

Кіт і собака

Одного разу посперечалися кіт і собака, хто з них більше подобається господарю.

- Звичайно, я, - сказав кіт, - я йому мишей ловлю, і масаж роблю, і шпалери не псую, пропав би він без мене.

- Ні, господар мене більше любить, - говорить собака, - я і господарство охороняю і вночі не сплю.

Слухав господар і сказав: «Ви двоє мені потрібні, у кожного своє місце. Але обидва сьогодні спите на вулиці!

Герасимець Тетяна

Диво Дивне

Якось на городі, серед розлогого бадилля картоплі, в'юнких огірків та чубатої цибулі, виросла дивна квітка. Вона була висока, струнка і мала золотавий німф навколо голови. Вночі, як і всі тутешні, спала. А як тільки вигляне сонце з-за долини, підморгне бадьоро всьому світу, так і квітка прокидається, заворожено дивиться на світило.

- Горда! – говорила про неї ряба квасоля.

- Не спілкується з нами! – ображалися жовті пузаті огірки.

- Високо несеться! Бач, ми для неї надто приземлені! Усе з неба очей не спускає, - лопотіла картопля.

Та якось забрела на город мудра мандрівна мураха та й урвала плітки, зробивши вердикт:

- Вона просто закохана. От, село! Нічого ви не розумієте!

Після цього дивну квітку вже не чіпали. Тільки скося спостерігали, як вона цілий день заворожено дивиться в небо. Її золотий німб над головою повертався тільки до сонця. Та й сама вона була, немов мініатюрне сонце. До кінця літа так розквітла, стала ще вищою і красивішою, що пліткарі вже почали дивуватися: чому ж світило майже не звертає на таку красуню уваги?

Та минуло літо. Холодними дощами зарясніла осінь. На городі стало холодно і незатишно. Сонце давно тут не з'являлося. А диво-квітка майоріла яскраво-жовтим німбом, все виглядаючи його. Журливо стояла вона, вдивляючись у небо, та марно. Довга розлука виїла золото фарби, голова сумно похилилася. Прилетів вітер. Закрутив, завертів та й зломив горду красуню.

Наступного літа мудра мандрівна мураха знову забрела на цей город. Її раді були бачити. Розпитували про новини у світі та спішили сповістити, що тепер у них живуть троє сонцесейних квіточок-діточок, які люблять дивитися на сонце. І справді,

мандрівниця побачила скраю на городі трое струнких золотавих соняхів, на які з високого неба милувалося сонце.

- Диво дивне, та й годі! – тільки й спромоглася сказати на те мураха.

Бережний Назар

Жили-були чоловік та дружина. Та не було у них дуже довго дітей. Одного разу жінка збирала квіти у лісі та раптово побачила для себе незвичайну та незнайому квіточку. Ця рослинка була малесенька-малесенька, ніжного рожевого кольору, з дрібненькими пелюстками, яких не можна було і злічити. Жінка викопала цю квіточку та посадила її біля своєї хати. Коли чоловік прийшов додому з роботи, він образу помітив нову рослинку на подвір'ї. Зайшовши до хати, дружина підійшла до нього та й запитала:

- Чи ти не знаєш, часом, що то за дивно красива квіточка? Я знайшла її у нашій лісі та захотіла, щоб вона росла у нас завжди, а ми нею милувалися.

Чоловік у неї був великим знавцем рослинності, тому з легкістю пояснив:

- Ця дивна квітка – Стократка. Так її називають за велику кількість пелюсток. Її можна зустріти також на наших полях, гаях, але це незвичайна квітка. Цю ти викопала у лісі, де вона дуже рідко трапляється. Говорять, тим, хто її знайде, буде велике щастя. Ти

можеш загадати бажання: якщо квітка приживеться у нашім дворі, то збудеться й твоє бажання!

Жінко кожного дня поливала stokротку, піклувалася про неї, виполювала найдрібніший бур`янець та щоразу примовляла: «Stokротко, все я маю на сім світі та дитиночки не маю. Допоможи мені, будь ласка». Пройшов місяць, stokротка розрослася на ціле подвір`я. Люди проходили повз та й замилювалися цією красою. І ось одного світлого ранку жінка дізналася, що вагітна. Уявити не можна, як вони з чоловіком раділи. Щоранку вони промовляли тепер інші слова до stokротки: «Дякуємо тобі, наша рятівнице. Дякуємо!» Невдовзі у сім`ї народилася золотоволоса дівчинка. Сидить жіночка та й не знає, яке ім`я дитинці дати – жодне не підходить. А чоловік їй говорить:

– Завдяки величній квіточці у нас у домі тепер лунає дзвінкий дитячий сміх. Stokротку у народі називають Маргариткою. Хай же і наша дитина так зветься.

Жіночка й погодилась. І жили вони всі довго й щасливо: чоловік, жінка та їхня люба Маргаритка, яка обожнювала stokротку.

Шумило Катерина

Лісові друзі

Одного разу у чарівному лісочку жила гарненька дівчинка на ім'я Зорянка. Вона була донькою лісника, і навколо їхнього будинку було мало діточок, тому у Зорянки не було друзів. Найбільше у світі

вона любила тварин, бо розуміла їхню мову. Дівчинка завжди допомагала звірятам : вилікувала пташці крило, зайчика звільнила від капкану і підгодовувала їх взимку. Одного разу тваринки захвилювалися , бо давно не бачили Зорянку . А вона в цей час була дуже хворою. Звірі зібрали лісові гостинці і пішли провідати її. Як же зраділа дівчинка, побачивши лісових гостей у будинку, адже всі її друзі були поруч! Їхня підтримка допомогла вилікуватися дівчинці. Так Зорянка знайшла своїх друзів та зрозуміла , що без них було б складно .

Провозьон Софія

Мрії збуваються

Жила була дівчинка Марійка та в неї була одна велика мрія – пухнастий іграшковий ведмедик. Але була вона з бідної родини та друзів не мала. Та ось одного разу зустріла вона хлопчика на ім'я Юрчик. Невдовзі вони стали найкращими друзями. Минали дні, неділі, місяці, діти продовжували товаришувати, разом гралися, сміялися, ходили до школи. І ось настав той день, коли Марійці виповнюється 8 років. Вона з таким нетерпінням чекала на цей день. Прокинувшись, вона побачила тата з мамою. Вони її привітали та подарували цікаву книжку. Аж ось хтось постукав у двері, Марійка за радістю побігла відчиняти.

- Хто це?- поцікавилась дівчинка.
- Це Юрчик, відчиняй!

Відкривши двері, вона побачила свого друга з ведмедиком в руках.

- Це ж саме той, про якого я мріяла! Велике дякую!
- Будь ласка. Нехай усі твої мрії збуваються!

Іванько Альона

Казка про принца

Жив собі дуже гарний принц Всеволод. Він був багатим. Королівство його знали за горами та морями. Настав час і хлопець зрозумів, що йому час одружуватися. Не одна красуня в місті хотіла вийти за принца. Дівчата була одна другої краще, але Всеволоду вони не подобалися, бо одні були горді, інші – ліниві. Хлопцю було недостатньо гарної зовнішності, майбутній король хотів взяти собі в дружини добру, працювиту та щедру.

Одного разу Всеволод переодягнувся у звичайний одяг і пішов гуляти містом. Хлопець почув як на вулиці співає вродлива дівчина. Принц підійшов до неї і запитав:

-Як тебе звати?

-Соломія, а вас? – відповіла дівчина, і на її чарівному обличчі з'явилася ледь помітна посмішка.

Принц відразу сказав своє ім'я, навіть не замислюючись, що пані дізнається хто він. Всеволод запропонував Соломії прогулятися містом. Дівчина погодилася. Під час спілкування хлопець зрозумів, що це – його майбутня наречена. Пара проводила увесь вільний час разом.

Соломія закохалася у принца, хоча Всеволод поводився з нею як звичайний простолюдин. За час спілкування хлопець зрозумів, що їй не важливі його статки, і що почуття Соломії щирі. Всеволод розповів їй хто він насправді, і вони одружилися. Народилося в них багато-багато діточок. Жили вони довго і щасливо, а королівство їх процвітало.

Мозгова Аліна

Розкіш, а не людяність

В одному селі жив бідний чоловік, який мав у господарстві лише старі рибальські сіті. Якось розклав їх на березі, дивиться: а там одні дірки. Став він ті сітки латати. Аж раптом із води щось визирнуло. Це був малий водяник.

– Що ти робиш, чоловіче? – запитав малюк.

– Сіті латаю!

– А навіщо тобі сіті?

– Річку виловити!

– А для чого тобі її ловити?

– Щоб додому віднести!

Малий пірнув у воду і побіг до старого водяника.

– Тату, якийсь чоловік на березі сіті латає, надумав усю річку виловити та собі забрати!

– Це, напевно, якийсь страшний ворог! Де ж ми житимемо? Біжи й помірайся з ним силою. Переможеш – він не забере нашої річки!

Водяник знову вискочив на берег.

– Гей, ходи-но сюди, чоловіче!

– Чого тобі ще треба?

– Забереш цю річку, як побореш мене!

– Боротися з тобою? Ні, ти ще малий. У мене є син, то з ним і змагайся, а я подивлюся, – сказав чоловік.

– Гаразд! – погодився водяник.

Пішли вони лісом. А чоловік знайшов барліг, де жив ведмідь, і каже:

– Мій син – ще дитина, і тому говорити не вміє, та боротися він майстер.

Коли це вийшов клишоногий та як зареве! Малий водяник злякався і втік. А бідний чоловік від ведмедя сховався, а тоді знову прийшов до річки.

Прибіг переляканий малюк додому.

– Тату, не можна боротися з тим чоловіком. Коли його син вийшов зі своєї домівки, дерева в лісі захиталися зі страху.

– Тоді позмагайтеся, хто далі кине яблуко.

Приплив водяник, а чоловік уже й сіті закінчив латати.

– Гей, а для чого ти сіті розглядаєш?

– Перевіряю, щоб міцними були!

– Навіщо тобі міцні сіті?

– Щоб не порвалися, коли нестиму річку!

– Забереш воду, коли кинеш яблуко далі за мене!

– Кидай спершу ти, а тоді я!

– Жбурнув водяник своє яблуко аж за річку. Чоловік замірівся, та кинув яблуко не вперед, а до кишені.

– Бачиш: знову я переміг. Твоє яблуко впало за річкою, а моє – так далеко, що й не розгледіти!

Водяник зніжковів і мерщій у воду. Прийшов до батька й каже:

– Тату, він переміг мене! Зараз забере нашу річку!

– Справді? – захвилювався старий водяник.

– Атож. Йому залишилося тільки закинути сіті і зв'язати її.

– Доведеться мені йти на двобій.

Узяв старий палицю – тук-тук – і вже винирнув над водою.

Чоловік саме нахилився, щоб підняти свої сіті.

– Гей, нащо тобі ця річка? – запитав старий хриплим голосом.

– Понесу її додому! – відповів чоловік.

– Але ж водойма наша! – обурився водяник. – Якщо її забереш, залишимося без домівки?

– Все одно я її відберу.

Водяник почав просити чоловіка, обіцяв риби різної, а той удавав, ніби не чує.

– Залиш нам річку, – благав водяник. – Ми дамо тобі торбу золота!

– Де ти її візьмеш?

– Дам, не сумнівайся!

– Ну, гаразд, – погодився чоловік. – Неси свою торбу і можеш забрати ці старі сіті.

Старий водяник пірнув у воду й незабаром виніс велику торбу золота. Чоловік узяв гроші, подякував і пішов додому.

В одному селі жив бідний чоловік, який мав у господарстві лише старі рибальські сіті. Якось розклав їх на березі, дивиться: а там одні дірки. Став він ті сітки латати. Аж раптом із води щось визирнуло. Це був малий водяник.

– Що ти робиш, чоловіче? – запитав малюк.

– Сіті латаю!

– А навіщо тобі сіті?

– Річку виловити!

– А для чого тобі її ловити?

– Щоб додому віднести!

Малий пірнув у воду і побіг до старого водяника.

– Тату, якийсь чоловік на березі сіті латає, надумав усю річку виловити та собі забрати!

– Це, напевно, якийсь страшний ворог! Де ж ми житимемо? Біжи й помірайся з ним силою. Переможеш – він не забере нашої річки!

Водяник знову вискочив на берег.

– Гей, ходи-но сюди, чоловіче!

– Чого тобі ще треба?

– Забереш цю річку, як побореш мене!

– Боротися з тобою? Ні, ти ще малий. У мене є син, то з ним і змагайся, а я подивлюся, – сказав чоловік.

– Гарзд! – погодився водяник.

Пішли вони лісом. А чоловік знайшов барліг, де жив ведмідь, і каже:

– Мій син – ще дитина, і тому говорити не вміє, та боротися він майстер.

Коли це вийшов клишоногий та як зареве! Малий водяник злякався і втік. А бідний чоловік від ведмедя сховався, а тоді знову прийшов до річки.

Прибіг переляканий малюк додому.

– Тату, не можна боротися з тим чоловіком. Коли його син вийшов зі своєї домівки, дерева в лісі захиталися зі страху.

– Тоді позмагайтеся, хто далі кине яблуко.

Приплив водяник, а чоловік уже й сіті закінчив латати.

– Гей, а для чого ти сіті розглядаєш?

– Перевіряю, щоб міцними були!

– Навіщо тобі міцні сіті?

– Щоб не порвалися, коли нестиму річку!

– Забереш воду, коли кинеш яблуко далі за мене!

– Кидай спершу ти, а тоді я!

– Жбурнув водяник своє яблуко аж за річку. Чоловік замірився, та кинув яблуко не вперед, а до кишені.

– Бачиш: знову я переміг. Твоє яблуко впало за річкою, а моє – так далеко, що й не розгледіти!

Водяник зникнув і мерщій у воду. Прийшов до батька й каже:

– Тату, він переміг мене! Зараз забере нашу річку!

– Справді? – захвилювався старий водяник.

– Атож. Йому залишилося тільки закинути сіті і зв'язати її.

– Доведеться мені йти на двобій.

Узяв старий палицю – тук-тук – і вже винирнув над водою.

Чоловік саме нахилився, щоб підняти свої сіті.

– Гей, нащо тобі ця річка? – запитав старий хриплим голосом.

– Понесу її додому! – відповів чоловік.

– Але ж водойма наша! – обурився водяник. – Якщо її забереш, залишимося без домівки?

– Все одно я її відберу.

Водяник почав просити чоловіка, обіцяв риби різної, а той удавав, ніби не чує.

– Залиш нам річку, – благав водяник. – Ми дамо тобі торбу золота!

– Де ти її візьмеш?

– Дам, не сумнівайся!

– Ну, гаразд, – погодився чоловік. – Неси свою торбу і можеш забрати ці старі сіті.

Старий водяник пірнув у воду й незабаром виніс велику торбу золота. Чоловік узяв гроші, подякував і пішов додому.

Близнюк Тетяна

В пошуках щасливої долі

Жили собі сестра та брат. Рано zostалися сиротами. І от одного разу, пішли вони шукати щасливої долі. Ідуть вони ідуть та натрапили на річку, а річка їм говорить:

- Покупайтеся в мені будь ласка не пошкодуєте.

Дівчина залізла в воду із братом покупалися та й пішли далі. Йшли вони йшли, аж бачать лежить велика мураха і говорить до них:

- Переверніть мене, вік буду вдячний.

Перевернули мураху і пішли вони далі. Ідуть вони лісом аж бачать хатина стоїть, вирішили зайти перепочити, та й позасинали. Прокинулися вони і бачать стоїть на порозі баба – яга . Злякалися діти , а баба-яга їм говорить:

-Виконаєте, моє завдання , тоді відпущу. А завдання моє таке: рано вранці принесіть мені срібну росу і рікові сльози.

Рано вранці пішли діти шукати срібну росу та рікові сльози і натрапили на знайомого мураху. Розповіли діти про горе своє , а мураха і говорить:

-Я допоможу вам зібрати срібну росу, а рікові сльози попросіть у річки.

Так мураха приніс дітям росу, річка дала сльози і віднесли вони все бабі-язі.

Баба-яга дітей відпустила і подарувала їм чарівний клубочок, котрий привів дітей до самотніх чоловіка і жінки. Там діти і знайшли свою щасливу долю в любові та злагоді.

Баранова Юлія

Не терши, не мнявши, не їсти калачів

Була собі найгарніша дівка на селі. Звали її Катруся. Така гарна, що очей не відвести...Очі зелені та великі, посмішка на все обличчя, а волосся довге та руде.

Вуста пухкенькі як вареники...Гарна була собою, неказанно гарна! І фігурка витончена...І така ідеальна наче дівчина була, а от до праці не дуже...Не дуже, це нічого не сказати!!!Праці боялася, ходила по село як панночка: рученята білі білі, не перероблена...Катюша постійно жалкувалася мамці своїй, а та її так жаліла, що не допускала до будь якої хатньої і не хатньої роботи...Улюблені забави Катрусі – ходити до садочка, квіточки збирати, за бджілками споглядати, у дзеркало красуватися, хустки приміряти, щічки фарбувати, у віконце виглядати, на печі лежати...Вже дівка доросла, - пора заміж видавати. Коли свати приїхали за Катрусею, її мати стала наказувати їм: - Бережіть же її. Дивіться мені! Вона в мене одна-єдина, до важкої роботи не привчена. Не давайте їй мітлу, не змушуйте двір мести, а то чого доброго пил запорошив їй очі. Не посылайте за водою, плечики у неї слабкі, не впоратися їй з повними відрами. Покладіть їй під голову пухову подушечку, вона у мене звикла на м'якому спати. Старі свати переглянулися, але нічого не сказали. - Пообіцяйте, що ніколи слова поганого їй не скажете. Не звикла вона лайливі слова слухати. - Будь спокійна - у нашому будинку лаятися не прийнято, - відповів старий сват і сів у візок. Поруч з ним прилаштувалася свекруха, позаду

сіли наречений з нареченою, і відправилися вони в своє село. Село це була далеко, тому їхати довелося весь день. Приїхали вони тільки до вечора, і ще не встигли в будинок увійти, а свекруха закатала рукава, замісила тісто для пирога, заколола півня, зварила його, сходила в льох і націдити вина з бочки. А Катруся сиділа на лавці, схрестивши руки, і думала: «Як же ж воно файно, жити отак!» Повечеряли вони і вляглися спати. Пролетіла ніч. На ранок старий свекор піднявся ні світ ні зоря і розбудив усіх.

- Вставайте! - Крикнув він. - У поле збирайтеся.

- А що ми будемо там робити? - Протерла сонні очі Катруся і солодко позіхнула.

- Кукурудзу підгортати.

- Мотикою? - Запитала матінчина донька.

- Звичайно, мотикою, - відповів свекор.

- Я не піду.

- Чому? – Запитав молодий чоловік.

- Тому що мотика важка, а мені не можна піднімати тяжкості.

- Гаразд, - сказав батько. - Нехай вона залишиться, прибере в будинку і приготує вечерю. І тут потрібна людина.

Пішли всі в поле, а молодиця залишилася вдома. До полудня ніжилася вона в ліжку, поки не зголодніла. Встала матінчина донька і давай у горщики заглядати, але нічого не знайшла.

- Нічого мені не залишили, забули про мене, - подумала Катюша, потягнулася і пішла в сад помилуватись квітами. - Ах, які красиві! - Вигукнула вона, і почала зривати і нюхати квіти.

Маленькі бджоли з веселим дзижчанням моторно перелітали з квітки на квітку.

- І чого це вони так поспішають! - Подумала Катруся і неквапливо відправилася до найближчої черешні.

Вляглася вона під дерево, потім, не встаючи, зірвала кілька черешень, щоб хоч трошки вгамувати голод, і почала позіхати і солодко потягатись. Так пройшов весь день.

Увечері троє працівників повернулися з поля стомлені і голодні. Озиралися вони і що бачать: у будинку не прибрано, відра порожні, вогнище згасло, кури всілися на сідало голодними. Свекруха поставила на місце мотику і першим ділом принесла із криниці повні відра води. Потім розпалила вогонь, поклала картоплю в чавунець, замісила хліб і на швидку руку приготувала вечерю. Катруся дивилась на неї, сидячи на лавці і теліпала ногами. Коли вечеря була готова, свекруха покликала усіх до столу. Катюша вмостилася першою. Свекор узяв хліб і розламав його на три частини. Одну частину дав дружині, іншу - синові, а третю залишив собі.

- А невістці? - Здивувалася свекруха.

- Вона не голодна. Хто не працює, той і їсти не хоче. Катруся закусила губу, насупилася, встала з-за столу, прийшла в свою кімнату і розплакалася. Всю ніч не могла заснути - так їй хотілося їсти. Воротило дуже її.

Наступного дня повторилося теж саме. Троє трудівників пішли на город, а Катруся знову не захотіла йти з ними.

- Сонце сильно пече, - сказала вона, - обличчя в мене почорніє, не вистачало ще на негра бути схожою. І знову її залишили вдома. І на цей раз матінчина донька ні до чого не доторкнулася. Знайшла під мискою черствий кусок хліба, залишений для собаки, з'їла його і знову пролежала до вечора в садку. А красиві квіти зів'яли, бо ліньки їй було сходити за водою і полити їх. Пізно ввечері втомлені працівники повернулися додому. Свекруха насупилася, але замісила хліб, а коли сіли за стіл, свекор знову розділив хліб на три частини. Катрусі нічого не дісталось. Бідненька затурбувалася та пішла спати.

Всю ніч голодна Катруся ворочалася з боку на бік і все думала. Задрімала вона на зорі. Як тільки проспівали треті півні, вона схопилася, пошукала очима свекруха і чоловіка, але вже нікого не було, тому що всі пішли в поле ще затемна. Тоді Катруся засукала рукава, забігала, принесла із криниці води, розвела вогонь, зварила вечерю, замісила тісто в діжі, спекла хліба. Упоравшись з домашньою роботою, вона взяла прядку і сіла прясти на ганочку. Увечері втомлені працівники побачили, як постаралася для них молодиця, і дуже зраділи. Катруся накрила на стіл, подала старому хліб і з тривогою стала чекати, боячись. А свекор узяв хліб і розламав його на чотири частини. Найбільший шматок подав Катрусі і сказав: - Їж, дитинко, ти заслужила цей хліб, тому що сьогодні попрацювала як слід. Катруся взяла хліб і почала їсти з радістю на обличчі. Ніколи ще вона не їла такого смачного хліба.

Бутенко Аліна

Казка для маленьких і стареньких (щоби маленькі добро знали, а старенькі не забували)

Жила-була собі родина мишок: татко-мишка, мама-мишка та дрібка маленьких мишенят. Татко-мишка працював на маслозаводі й спеціалізувався на відокремленні свіжого запашного сиру від затхлого. Він був у цьому ділі спеціалістом. Мама - мишка була домогосподаркою і кожного вечора пекла сирні пиріжечки. Щодня і мама-мишка і маленькі мишенята з острахом очікували - чи повернеться тато-мишка з роботи? Бо ж начальником з питань безпеки на сирному заводі був сам пан Котовський, здоровецький, вусатий і горластий. Інколи, тато-мишка потрапляв під «гарячу лапу» вічно невдоволеного кота.

І ось, одного вечора, коли мама мишка повклала мишенят спати у теплу в'язану панчошу, в двері нори хтось постукав. Мама з надією підбігла, очікуючи побачити тата, натомість угледіла щура Чіза, колегу її чоловіка по цеху.

- Щось сталося! - відразу здогадалася вона й затремтіла.

- На жаль так, Берто, - сумно відповів Чіз. - Твого чоловіка сьогодні оштрафували. Начебто за крадіжку сиру, та я в те не йму віри. Пан Котовський забрав його у штаб поліції.

Мама-мишка зомліла від почутого.

А що ж в це час робив тато-мишка? Щоб там хто не говорив, а сиру він не крав, то ж куди його тягне за хвоста пан Котовський? Це не

схоже на штаб поліції, може кіт хоче просто проковтнути його подалі від чужих очей? Коли він не в гуморі, то й не таке погрожує.

Замість карцеру маслозаводу тато-мишка побачив затишну кімнату, у кутку лежала пухка рожева перина, а на ній... «О, він хоче нагодувати мною свою дружину!»- з відчаєм подумав. На перині пухнаста біля киця до когось задоволено муркотіла. Біля неї затишно повмощувалися п'ятірко кошенят-янголят. «Ну, пропав, - подумав тато-миша, - ні за цапову душу!». Пан Котовський привітав дружину і китенят і з гордістю показав дітям дарунок – мишу. Малі захоплено занявчали й відразу ж кинулися його ловити. Та завернувши за ріг раптом спинилися. Тато-миша теж відхекувався схопившись за бік.

- А хто ви?- спитала раптом руденька кішечка.

- Я підлеглий хуух, хуух, вашого батька.

- Ви наша іграшка?

- Щось на кшталт того, - щиро відповів тато- миша.

Він відчув, що справи його мабуть не такі й кепські.

- Ми не з'імо Вас – змовницьки сказало чорне кошеня. – Ми лише пограємося з Вами. А у Вас є діти?

І тато мишка розповів кошенятам про свою родину й про те як сильно вони люблять одне одного.

Кошенята розчулено зітхали й навіть гратися перехотіли. Вони відпустили тата-мишку додому.

Вся мишача родина дуже дуже дуже зраділа поверненню тата, вони й не сподівалися на таке щастя. А зранку на роботі до тата-мишки підійшов начальник. Тато зіщулився являючи що зараз буде за гроза,

але пан Котовський лише добродушно провуркотів, чи не зміг би тепер тато-мишка приходити до його кошенят частіше й гратися з ними? Якщо хоче, звичайно.

І тато-мишка погодився. Бо він дуже любив дітей, байдуже миші вони чи кошенята.

Гаврильченко Ганна

Сіроманчик

Жили-були дід та баба. Жили вони далеко-далеко за яром. Хатинка у них була маленька, чепурненька і дуже затишна. Навколо їхньої хатини росли мальви та нагідки, хатинка була немов у раю.

Не було в їх діточок, але був гарненький котик, якого звали Сіроманчик. Дідусь з бабусею дуже любили свого Сіроманчика. Якось Сіроманчик упіймав мишку-норушку. Стала мишка проситися : «Відпусти мене, Сіроманчику, я тобі в пригоді стану!» І котик відпустив мишку.

Одного року була велика засуха і був неврожай. Дідусь з бабусею почали бідкатися. Як перезимувати зиму, щоб не померти з голоду. А котик лежав на печі тай у вус не дув. Потім дідусь і говорить : «Давай вигонимо оцього ледацюгу з хати, ще й його треба кормити. Користі від нього немає, один раз впіймав мишу і ту відпустив». Бабці стало шкода котика, але що було робити— нічим прокормитись. Порадилися вони, порадилися і вирішили. Кинув дід Сіроманчика в мішок і відніс у ліс.

Дуже тяжко було Сіроманчику в лісі і холодно, і голодно. Тут він зустрів холодні дощі, люті вітри.

Не солодко було дідові з бабою. Вони весь час думали про Сіроманчика і карали себе за те, що вигнали котика. Вони вжей раді були поділитись останнім шматочком, лише б котик повернувся. Дід ходив шукав-шукав його, але не знайшов.

Настали зимові морози і Сіроманчик зовсім засумував, заслаб, занепав духом. І ось коли йому стало зовсім зле, він приклав усі зусилля і впіймав мишку. Це була та мишка яку котик колись відпустив. Сіроманчик поділився з мишкою своєю бідною. І сказала вона : «Не сумуй, Сіроманчику, я тобі допоможу». Зізвала мишка всіх своїх подружок і радилися вони, як допомогти котику. І наносили вони кожна по зернинці повний закрім зерна.

Тим часом дід каже бабі, напередодні Різдва : «Піди наскобли хоть декілька зернин та спечи хлібину на свято.» Пішла баба, а там і очам своїм не вірить, повен закрім зерна, а на ньому лежить їхній котик Сіроманчик. Кличе діда : «Дивись яке диво». Раділи дідусь з бабусею та обіймали Сіроманчика. І стали вони жити-поживати та Сіроманчика не ображати.

Жибик Анна

Гори Гуйлінь

Було це давно-давно на берегах річки Лі у Китаї. Там, на березі повноводної річки з прозорою як скло водою, розкинулися розкішні

простори, на яких зростала зелена і соковита трава, розмаїття запашних квітів затамовувало подих. Особливими чарами віяло від неї. Лагідно світило сонечко і голубіло небо. А десь високо в небі літали птахи, падаючи стрімголов на землю, ніби цілуючи її, і знову підіймалися у височінь. Це було одним із найпрекрасніших природних чудес Китаю. На цих територіях безтурботно розгулювали різноманітні звірі й цілісінький день пташки наспівували все нові й нові мелодії.

Про цей райський куточок не знав ніхто, крім самої природи. Було у цієї матінки – природи три доньки: Повітря, Вода, Земля. І одного разу природа наказала своїм донькам повідомити людей про цей казковий світ, сказавши:

- Повітря, ти повинне нашептати людям про це місце.
- Вода, своїми хвилями вкажи на ці простори.
- Земле, протопчи стежину до цього куточка.
- Добре, - відповіли доньки і розійшлися геть. Пройшов

деякий час. Людина поступово почала дізнаватися про це чудо. Спочатку вона бережно ставилася до цього казкового місця, оберігала і примножувала флору і фауну. Згодом про цю скарбницю стали дізнаватися все більше і більше людей. Всі хотіли пройти по чудесній землі відчути запах запашних квітів і трав, зігрітись у променях грайливого сонечка, послухати спів пташок. Люди хотіли побувати там, де завжди тепло, світло. Там. Де завжди вирує щасливе безтурботне життя. Потім ці простори почала обживати людина: будувала свої помешкання, обробляла землю. А трохи пізніше –

займалася випасанням худоби, рибальством, полюванням на диких звірів.

Зупинись, людино! Не роби боляче ні тварині, ні стеблині. Ти ж володар їх, а вони такі безпомічні. І хіба тільки володар? Будь господарем! Не знищуй краси! Помічай її, бо краса - така сила, без якої не може бути справжнього життя. Людина забула про все: про розкішні простори, про зелену траву і розмаїття квітів, про красу і врешті – решт про природу, про джерело людського життя. З казкового, розкішного, незрівнянного простору ця територія перетворилася на неживу пустелю, на якій проживають жорстокі, безсердечні, бездушні створіння. І на великий жаль це робить людина. Ці казкові території спустошила саме вона, знищила флору і фауну, забруднила водоймища і повітря.

Але матінка – природа не залишила її без покарання. Природа знищила людину, яка проживала на її просторах. Вода затопила територію і утворила море. Матінка – природа створила Гори Гуйлінь незрівняної краси, якими людина може милуватися лише з висоти.

Гори Гуйлінь – одне з найпрекрасніших чудес Китаю. „Кам’яний ліс” – більш вдала назва для цих екзотичних пустель, що скупчилися на берегах річки Лі. Товсті шари вапняку, з яких складаються кручі, відкладалися колись на дні давнього моря. Кручі, що здіймаються майже вертикально над розкішною яскраво – зеленою долиною і йдуть у далечінь пасмами неприступних вершин і піків. Багато, які з них вкриті ліанами і невеликими деревцями. Що чіпляються за скелясті схили, інші ж спалахують яскравими

кольорами, коли зацвітають орхідеї. Ці гори, зтягнуті іноді м'яким серпанком і віддзеркалені в неквапливих водах річки Лі, наділені містичною аурою, яка віками збуджувала натхнення у художників і поетів.

Мабуть, найбільшу насолоду і радість, найпалкішу любов до рідного краю викликає спілкування з природою. Вона завжди хвилювала й хвилює, чарувала й чарує людину. Шепіт голубої води, зелених дібров, спів дзвінкоголосих пташок, запах і розмаїття квітів – усе це викликає дорога серцю, ні з чим незрівнянна природа рідного краю.

Природа мільйони років творила людину. Давайте поважати цю роботу! Проживемо гідно, підтримуючи все створене у цьому руйнівному житті.

Іванова Лілія

Хто найважливіший?

У букварику Петрика трапилася така пригода. Посперечалися якось літери про те, хто ж з них найважливіша.

- Я найпотрібніша! – сказала літера А. – Адже я стою найперша в алфавіті!

- Ні, я! – відповіла Б. -Я є майже у кожному слові. Завдяки мені творяться найпростіші сполучення.

- А-а-а-а, коли уже про це почали говорити – то я найважливіша.- Із зухвалістю відповіла літера І. – Ви тільки

подивіться, без мене не сполучається жодне речення. Я можу поєднувати зовсім не поєднувані слова.

М'який знак довго дивився на всіх, роздумував, а потім відповів:

- Хм! Так я ж найважливіший, що тут роздумувати? Ви лише подумайте, що б ви робили без мене? Мене завжди вживають, щоб пом'якшити слово. Навіть у пестливих словах я є найважливішим компонентом.

Довго ще б тривала ця суперечка, якби б не Петрик. Зайшовши до кімнати він почув галас. Не довго роздумуючи зрозумів, що то з букварика. Підійшов до столу, де лежала книжка. Відкрив і говорить:

- Любі мої! Невже ви не розумієте, що кожна з вас є важливою. Якщо б не було б якоїсь літери – то й алфавіту не існувало. І наша мова не була б такою гарною та милозвучною.

Всі літери уважно його послушали, а потім озирнулися одна на одну, і зрозуміли, що всі вони найважливіші!

Кривошея Вікторія

Промінець

У великому місті жила маленька дівчинка. Дівчинка дуже любила подорожувати з мамою і татом і з нетерпінням чекала чергової поїздки. Вона взяла аркуш паперу, олівці і вирішила помалювати. Дівчинка намалювала сонце і хмаринку, море, піщану башту, каміння і

дельфінів. Раптом, незважаючи на те, що все небо було затягнуте сірими хмарами, на малюнку з'явився сонячний зайчик.

- Мамо, що це?

- Це промінець сонця.

- Він як живий!

- Так, він яскравий і теплий, але все-таки не живий. Він схожий на світло від ліхтарика.

Мама вийшла з кімнати.

- Який смішний, сказала дівчинка, дивлячись на малюнок.

- Привіт, я Промінець!

- Ой, ти вмієш говорити?

- Звичайно, просто дорослі зі мною не розмовляють.

Промінчик продовжував бігати по намальованому піщаного пляжу, але ставав все блідіше.

- Допоможи мені, маленька, - сказав промінець. Я загубився і не знаю, як повернутися додому, на небі хмари і сонця не видно. Сховай мене в блискучому камінці на твоїй шпильки.

- Добре, - залопотівши в долоні, відповіла дівчинка. Але ти будеш моїм секретом.

Через кілька годин дівчинка з батьками вже була в аеропорту. Аеропорт - це місце, де живуть великі літаки, там було багато цікавого: незвичайні візки (сидячи на сумках, на них можна було кататися) і ескалатори, табло з яскравими миготливими рядками, а крізь нескінченно високі вікна в ряд стояли справжні літаки.

Але найцікавіше - це політ. Спочатку всі йшли по довгому "космічному" коридором, а потім опинилися всередині літака. У літаку відчуваєш себе незвично і весело, місця біля вікон найцікавіші.

І ось літак злітає над будинками і деревами, земля стає все далі, і за вікном тільки хмари.

Поки літак летів у небі, дівчинка весь час пам'ятала про свого сонячного друга, але боялася при мамі діставати шпильку з секретом.

Політ закінчився. Спускатися по високому трапу трохи страшно, але почуття незвичайного переповнює, і так і хочеться швидше опинитися на землі. Тут було все по-іншому: тепло, навіть жарко, сухе повітря і яскраве сонце. Поки батьки були зайняті дорослими нецікавостями, дівчинка дістала шпильку і прошепотіла: "Промінчику, пора додому, дивись, яке тут сонце!".

- Спасибі, - відповів Промінчик. - Я з тобою не прощаюся! І зник серед сонячного світла.

Семенцова Ірина

Казка про дружбу

У квітучих садах, прекрасних і розкішних жила собі Птиця-Горлиця. Вона була дуже гордою, і ні з ким не дружила. Вона вважала, що лише вона така прекрасна, тому ходила завжди сама і не хотіла бути поряд з іншими птахами, мешканцями саду. Інші птахи були добрими до неї, навіть намагалися затоваришувати з нею, але Птиця-Горлиця думала, що вони повинні їй коритися, і не гуляла з пташками в саду.

Вирішила вона полетіти з того розкішного саду, сказала про це птахам, а вони не стали її тримати, і полетіла горда Птиця шукати щастя де-інде. Летіла вона, летіла і сіла на терновий кущ поїсти ягід, ласувала вона терновими ягодами і необережно тріпнула крилами і поранила одне крило.

І тут нагодився ворон, який схопив її в свої пазурі і поніс ген-ген, а вона не могла втекти від нього, бо краплини крові капали з пораненого крила. І пролітали вони над тим прекрасним, розкішним садом, який Птиця-Горлиця покинула через свою пиху. Птахи з саду побачили їх, полетіли за ними і допомогли їй вирватися з пазурів ворога.

З тих пір вона почала товаришувати з тими птахами, бо вдячності їй не було меж, весело щебетала з ними і по-справжньому почала цінувати дружбу, яка так важлива у нашому житті.

Федоренко Анна

Сварка чарівних птахів

Жили-були собі два лебеді. Вони мешкали на чудовому озері, де їжі було вдосталь, було просторо і несканзанно красиво. Кожного дня вони випливали на прогулянку по озеру, помилуватися його неповторною красою, і трішки підживитися. Аж ось, одного разу, випливаючи на прогулянку, вони помітили, що на їхньому озері виросла дуже красива квітка. Зранку вона розкривала свої пелюсточки, показуючи сонечку жовту серединку, та й ніжилась на сонечку, а на вечір вона закривалась. Помітивши таку красуню, лебеді почали сваритися, кому вона дістанеться.

- Вона моя!, - кричить один.
- Ні, вона моя!, - відповідає інший.

І так вони сперечалися дуже довго. Аж ось, пропливаючи повз, їхню сварку почув старий Бобер. Він зупинився, чемно привітався і запитав, чому вони сперечаються. Вислухавши їхню історію, він сказав:

- Любі мої, не сваріться! Залиште цю квітку природі, і вона вам подякує за це!

Лебеді його послухали і припинили сваритися. А наступної весни на озері виросло вже дві чарівні квітки. Птахи були дуже раді цьому дарунку і більше вони ніколи не сварилися.

Таран Руслана

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	3
АКРОВІРШІ	Ошибка! Закладка не определена.
КОЛИСКОВІ	Ошибка! Закладка не определена.
КАЗКИ.....	31

Літературно-художнє видання

Літературна студентська творчість для дітей

Хрестоматія

Упорядник: Кириленко Надія Іванівна

Суми: СумДПУ, 2021

Свідоцтво №

Комп'ютерний набір і верстка Шумило Катерина

Здано в набір

Видавництво СумДПУ ім. А. С. Макаренка